

náměstků a obecní rady jsou ovšem dle § 67 ob. ř. vol. přípustny opět námitky, ale ze srovnání těchto dvou předpisů zákonných plyne, že proti volbě obecní rady nelze již namítati to, co mělo býti v námitkách proti volbě ob. zastupitelstva namítáno, neboť opačný názor by vedl k tomu, že zmeškané námitky proti volbě ob. zastupitelstva, jež dle § 54 sluší podati ve lhůtě 8 dnů po vyhlášení výsledku volby, mohly by býti uplatněny i po této lhůtě v námitkách proti volbě obecní rady.

Stala-li se volba ob. zastupitelstva, jako v daném případě, nepodáním námitek pravoplatnou, stali se zvolení členy ob. zastupitelstva, oprávněnými za podmínek § 59 k volbě starosty a obecní rady. Proti této volbě jsou pak již možné toliko námitky pro nezachování předpisů hlavy deváté ob. řádu vol., daných o volbě starosty a obecní rady, co do volitelnosti pak jednotlivých osob jenom námitky ze zvláštních předpisů § 5, odst. 1 č. 1 druhé věty nebo § 6 ob. ř. vol., platných o vyloučení z volitelnosti do obecní rady nebo komise.

Když námitky st-logy směřovaly pouze proti volitelnosti Václava F. a Matěje K. do ob. zastupitelstva, uznal je žal. úřad právem nepřipustnými a z toho důvodu je po zákonu správně odmítl.

Obavu ve stížnosti vyslovenou, že při tomto pojetí bylo by vůbec vyloučeno přihlédnouti k nedostatku pasivního práva volebního, kdyby vyšel na jevo až po uplynutí lhůty k podání námitek, rozptýluje a vyvrací § 10 ob. ř. vol. ve znění novely ze 14. července 1922 č. 253 Sb. Tam jest v odst. 5. pod č. 2 výslovně pamatováno na tento případ. Nápravy žádoucí nelze si však zjednatí námitkami proti volbě, nýbrž postupem v odst. 6. § 10. uvedeným.

Č. 5123.

Stavební ruch. — Administrativní řízení: Usnesení cenových soudů podle zák. o stav. ruchu o maximálních cenách nepodléhají přezkoumání min. veř. prací.

(Nález ze dne 16. listopadu 1925 č. 20.860/24).

V ě c: Inž. Jos. Sch. a spol. v Praze proti ministerstvu veřejných prací o maximální ceny cihel.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím odmítlo žal. min. stížnost st-lů do usnesení cenového soudu v Praze z 21. prosince 1923 o maximálních cenách nejdůležitějších výrobků cihlářských z důvodu, že se nepokládá za příslušné k jejímu meritornímu projednání.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Stížnost má za to, že cenové soudy jsou přiřčeny oddělením pro stavební ruch zřízeným u zem. pol. správ a že tvoří jako součást těchto s nimi jeden organický celek správní. Z toho dovozuje, že usnesení cenových soudů podléhají řádné revisi min. veř. prací, že tudíž neprávem se toto min. prohlásilo nepřislušným rozhodovati o podané stížnosti.

Názor ten neuznal nss správným. Že instituci cenových soudů chtěl zákon vyjmouti z organizace správní, tomu nasvědčuje především ta

okolnost, že ve čl. 5. vl. nař. z 21. května 1921 č. 197 Sb., kterým dána jsou prováděcí pravidla pro III. hlavu zák. o stav. ruchu, jednající právě o cenovém soudě, mluví se o cenových sdruženích a dřevařských komisích dle nař. z 26. února 1919 č. 101 Sb. a z 11. března 1920 č. 123 Sb. a přece nepřevzal zákon pro nový orgán ke stanovení cen označení »komise«, nýbrž nazval je soudy. Předsedou soudu cenového jest sice přednosta oddělení pro stav. ruch při zsp-ě, ale ostatní členové soudu náležejí odborovým organizacím a odborovým třídám zaměstnavatelů a zaměstnanců a nejsou jmenováni úřadem nebo vládou, nýbrž předsedou soudu (§ 19 zák.). V cit. již prováděcím nařízení není předpisu, který by samostatnost cenového soudu nějak obmezoval, tím méně předpisu, který by cenový soud přičleňoval úřadu správnímu jako jeho složku nebo součástku. Usnesení soudu toho týkající se úpravy cen hmot a úplaty za dopravu jich nejsou podrobena ani schválení, ani přezkoumání pořadem správních stolic. To vychází zřejmě z čl. 11 prov. nař., v němž se praví, že ceny stavebních hmot a úplata za dovoz jich, jak byly upraveny cenovým soudem a vyhlášeny v úředním listě, jsou závazné pro všechny výrobce soudního obvodu.

Právním tedy shledal žal. úřad, že do usnesení cenových soudů není přípustný prostředek opravný k instanci správní a právním odmítl rozhodovati o stížnosti k němu podané.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 5124.

Dávky z přírůstků hodnoty: Převodu staveb. parcely, který se stal za účinnosti zákona č. 403/1922, nelze odeprítí osvobození od dávky z přírůstku hodnoty z toho důvodu, že nejde o stavbu uvedenou v § 1 č. 1, a) až c) zákona č. 242/1911.

(Nález ze dne 16. listopadu 1925 č. 18.821).

Věc: Karel a Marie Sch. v Praze proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-lům byla platebním rozkazem magistrátu hl. m. Prahy ze dne 4. června 1923 z převodu domu č. p. ... v Praze, zcizeného smlouvou z 30. prosince 1922 bankovnímu úřadu min. fin. předepsána dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. V odvolání vytýkali st-lé, že dům má býti, jak st-lé již ve svém přiznání uvedli, nabyvatelkou zbořen a na místě něho vystavěna nová budova a že se komisionelní jednání o zbourání domu konalo již 14. června 1923. Odvolání vyhověl sbor hl. města Prahy pro vyřizování stížností rozhodnutím z 13. prosince 1923 a zrušil platební rozkaz jako předčasný, poněvadž pro zodpovězení otázky, podléhá-li převod nemovitostí dávce z přírůstku hodnoty čili nic, jest výhradně rozhodným, zdali bylo parcely použito v zákonné lhůtě k provedení stavby a nezáleží na tom, zda dotčená nemovitost byla v době převodu již stav. parcelou. Strana může provéstí důkaz, že podmínky zákona byly splněny, tak dlouho, pokud lhůta sama neuplynula.